

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

עין משפט
ג'ר מצוה

ושווה על יריכו. המוטיץ אצל לא צידו זין אכזעמוי וצפן כדך
חול: גב' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אצל לא צאנן. שמולה צמות כדי שיוכל לשחזרו יפה:

בתנ"י הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטע. ללאחר הרגל אינו
צריך לנמנו יומת: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גורת שלשים
דהואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו צריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
צתבצוסת צגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצת צממי אצלו עולה
למנין שצנה: ואינה מפסקה. ללאחר
שצת צריך להשלים שצעה ימי אצלות
עס השצת: והרגלים מפסיקין.
כדי קצר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
כדי קצר ממו צתון הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ז' ימי אצילות זו היא
סברתה: אצל בהעתק מנאמתי ואין
עולין כדי קצר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצנה אין ימי הרגל עולין למנין
שצנה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצנה דהרגל
מפסיק: משחצת צים המקדש.
שאין לעצרת לשולמין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין עולין
כ"י (ואני אומר כי טעות
סופר הוא וכו' דהרגל
מפסיק) חז"מ וכו' דכדי
פשוט שצחה תלמיד טועה
כצנו צגליון דהא מוחת
לקמן דף כ דלמנא דין
[דוקא שלשה ימים]:
(ב) מנא ד"ה וטווח כו'
לא מניח התר ביה כו'
פירש כי ואפילו ע"י הדמק
אסור ועל יהודי אחד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שמונה
ימים וכו' מותר לאלתר
בהבבובות. ע"י יצמות ד'
ממ ע"ל צבשי"ד מנאס
שמונה ועין לקמן דף כג
ע"ל מוס' ד"ה כל שלשים:
ד"ה ואין עולין וכו' ג'
לאו דוקא. קשה לי ה' ה'
כדיה מנאס לקמן דף כ
ע"ל דלמנא דמנמי דהא
ג"י דוקא כדלמנמי שש
הלכה כמנא דין דלאחר
שלשה ימים: תוס' ד"ה
ויחזרו וכו' אפי' שריחא
דלאו מלאכה. ע"י עולין דף
י' ע"כ מוס' ד"ה מנאס:

מוסף רש"י

בטלה הימנו גורת
שבעה. שאין צריך להשלים
אחר הרגל ז' ימי אצלות,
כיון דעיקר האצילות היינו
ג' ימים ראשונים הוו קודם
לרגל, ציטל הרגל את
האחרונים (ב"ר 10).
שמונה. אם קצרו ח' ימים
לפני הרגל, כיון דיום אחד
של שלשים היה קודם הרגל
ציטל הרגל ממנו גורת
שלשים (שם).

דכי קצר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
כדי קצר ממו צתון הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ז' ימי אצילות זו היא
סברתה: אצל בהעתק מנאמתי ואין
עולין כדי קצר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצנה אין ימי הרגל עולין למנין
שצנה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
צריך ליצט ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצנה דהרגל
מפסיק: משחצת צים המקדש.
שאין לעצרת לשולמין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצתה. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גב' גורת. שלשים צטלו אצל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלויין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר בצחיה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילה ערב
הרגל. כדי צטלו גורת שלשים ואיבעי ליה לגלותי ערב
הרגל ולא גילת: אסור לגלה אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שניו אצל צתפילין
אי אפשר צשינו צצריך כתיבה תמה וצבעיית תפילין
וצינית לא איירי צמנתי ושמה אין איסור כי אם כתיבה וטויה ומה
שנהגו לכמוצ צעוגל לא מצינו הימר (6) וכן פירש צתוספות הרב
צסס רצו ואפילו על ידי הדמק על

א ומשווה על יריכו תכלת לציציתו: גב' ת"ר
כותב אדם תפילין ומשוות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: בתנ"י
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גורת שבעה שמונה בטלו
הימנו גורת שלשים מפני שאמרו ז' שבת עולה
ואינה מפסקת ד' רגלים מפסיקין ואינן עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש * עצרת
כשבת רבן גמליאל אומר ה' ראש השנה ר' ירמיה
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים (6) לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויוה"כ כשבת: גב' אמר רב גורת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גורת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו כו"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילה ערב הרגל אסור לגלה אחר הרגל
והתניא

ספרים תפילין ומשוות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פ"י דלתיא
כרצו יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מממיר ואין רציה מכאן
שמונת להניח תפילין דלמנא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא
להו פרק המנאס תפילין (עירובין דף 15: ושם) שצת זמן תפילין [ורב]
ורצה צר צר חנה נמי הכי מצי סברי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רצה (מנחות דף 10: ושם) משמע דלית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקאל בן אבירה היה מציא מן הירושלמי להתיב להניח
דלומר צירושלמי חד צר נש ארצת תפיליו צחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל פ"י שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדלתיא צבגיליה (דף י"א):
שלחיה לקמיה דרצה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צר דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומשווה לעצמו הוא לאחר לא רב פתר לה ככותב להניח פירוש רב
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצבות וימים טובים ימימים ימימה מצתבר ספיר דצממעט חולו של מועד ולמנא דדריש (מנחות דף 10: ושם) מלך לאות יצאו צצבות וימים טובים
שהו צצמנן אות פ"י לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא למאי דפרשית לעיל (דף 3. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מצדכין הכי צממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צצכוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות ומימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את ממו. להכי נקט
קובר דלציצית מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף 10: ושם) שריש"ה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרינן
לקמן (שם): שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרוס ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילה ערב הרגל בוי. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבעד יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גורת שצנה צטלו הא ימים לא צטלו ומינה קשיא לן דקאמר צצמנו צכשם שצמנות
שלשה מצטלת גורת שצנה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמא אצא שאלו רציה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרייזן
פ"י דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שחא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דלם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצנה מיהו ים לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצנה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פ"י אמת מדקאמר צצמנו צכשם שצמנות שצנה גורת ז' כ"י משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי כדי משני שאם לא גילה צו מינה סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא:

צח א ב מ"י פ"ו מהלכות
י"ט הלכה יג טושיע
א"ת ס"י תקמה סעף ג:
צצו ג מ"י פ"י מהלך אצל
הלכה א סגנו ענין צ
טושיע י"ד ס"י ט סעף א:
ק ד מ"י שם הלכה ג
טושיע שם ס"י שצט
סעף [א] צ וטושיע א"ת
סימן תקמה סעף ז:
קא ה מ"י שם טור ש"ע
י"ד סימן שצט סעף
ו וטושיע א"ת סימן
תקמה סעף [א]:
קב ו מ"י שם טושיע י"ד
שם סעף ח:

רבינו חננאל

ת"ר כותבים תפילין
ומשוות לעצמן, ולאחרים
בטובה, דברי ר' מאיר, ר'
יהודה אומר מערים ומוכר
חוזרו וכותב לעצמו, ר'
יוסי אומר כותב ומוכר
כדרכו כדי פרנסתו. אורי
ליה רב לרב חננאל הלכה
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. ושווה אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רבי יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טווח אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. בתנ"י
הקובר את ממו ג' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גורת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גידית שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים פסיקין
ואינן עולין. כו. אמר רב
גיורית בטלו ימים לא
בטלו. פ"י גיורית בטלו,
נדחו גיורות האצילות גבי
הרגל, שיש לו לגלה
וחולתי זה מגיורות
האצילות. ואם לא גילה
ערב הרגל אסור לו לגלה
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.